

[Arne Melchior]

Et enkelt ord om børneteater. CD støtter bevillinger til børneteater, men vi vil som før forlange, at denne virksomhed som også al anden på det kunstneriske, kulturelle område såvel som på det materielle område markedsføres sandfærdigt. Vi vil vende os imod de overgreb, der er sket ikke i form af forestillinger, der er spillet, men i form af kataloger, der er sendt ud om, hvad disse forestillinger indeholder, og hvor det bagefter har vist sig, at forestillingerne indeholdt noget helt andet, og man undskylder sig med, at kataloget er lavet, før stykket blev skrevet. På den måde har man fået skoleledelser og skolenævn til at bestille stykker hjem, som de aldrig ville have bestilt, hvis de havde haft en bare delvis sandfærdigt dækkende beskrivelse af, hvad de kunne forvente.

Må jeg sige om pengene: CD har altid sagt og ment, at der er for få penge til kunststøtte på det danske statsbudget, og når lige undtages workshoppen, har vi altid stemt for enhver mulig forøgelse af disse budgetter.

Hr. Lasse Budtz sagde, at kultur altid koster penge. Jeg er ikke sikker på, at dette udtryk kan stå for en nærmere prøvelse. Jeg tror, der kan udledes megen kultur, uden at det koster penge, men jeg er for så vidt enig om, at gode ting næsten altid koster noget, enten penge, kræfter, tid eller hengivenhed, og CD vil aldrig være at finde dér, hvor man sætter stoptegn op for kulturelle bevillinger.

Jeg er heller ikke enig, når hr. Bernhard Baunsgaard siger, at man først laver en kulturpolitik, og så må hele resten afhænge af den. Så nemt tror jeg altså ikke det er, men vi vedkender os, at kulturpolitikken er en meget afgørende del af samfundets indretning, og derfor vil vi aldrig være og har aldrig været tilbageholdende med hensyn til bevillinger på disse områder.

Jeg er glad for, at fru Ingerlise Koefoed nævnte idrætten, og jeg er også enig i, at den er så vigtig en del af samfundet og kulturlivet, at den trænger til sin egen debat, ikke for den debats skyld, men for den igangsætning, en sådan debat måske kan føre til. Jeg vil i den forbindelse anmelde, at vi trænger meget stærkt til et idrætsprofessorat eller endda måske nogle stykker rundt om på vore universiteter, fordi dette er af så alt afgørende betydning for det folkelige liv.

Til sidst skal jeg anmelde klar reservation over for tendensen til at opbygge gigantinsti-

tutioner à la de kulturhuse, som en tidligere kulturminister, fru Bodil Koch, i fornem erindring hos mange af os, bremsede for, da det sidst var moderne. Ikke bare fordi tiden ikke er til prestigeprojekter af denne art, men også i høj grad, fordi jeg tror, det er at indspærre tingene. Der må gerne være institutioner for enkelte ting, og jeg har meget stor sympati for den tanke, der ligger i den specielle del om kunstnerværksteder; her tror jeg virkelig der er noget væsentligt, for mange af de penge, vi gennem statens kunstfonds støtte uddeler til kunstnerne, skal ofte bruges helt og holdent til indkøb af materialer, og så er der simpelt hen ikke noget at leve for, når vi ellers tror, vi har givet en hæderlig gave. Jeg kan altså støtte denne tanke om kunstnerværksteder, hvor fri udfoldelse er mulig, og hvor materialer er vederlagsfrit eller næsten vederlagsfrit til rådighed; derimod vil vi i decentraliseringens navn vende os kraftigt imod al gigantopbygning af kulturcentre og kulturhuse.

Wilhelm (VS):

Der er på forhånd noget absurd ved at oprette et ministerium for kulturen, på samme måde som man opretter ministerier for boligproduktionen og for skatteadministrationen og for industrisubsidierne, og hvad der ellers kunne være på tale.

Kultur omfatter jo hele vores måde at leve på: måden, vi fremskaffer de materielle fornødheder, måden, vi organiserer os, måden, vi omgås hinanden, måden, vi løser konflikter på, vores værdier, vor erkendelse af os selv og vore omgivelser, og en kulturpolitik måtte have konsekvenser på alle de sagpolitiske områder.

Gennemførelse af ligelønnen ville uden sammenligning være et større kulturpolitisk fremskridt end oprettelse af landsdelsorkestre. Forlænget barselorlov og 6 timers dag for småbørnsforældre er kulturpolitisk langt væsentligere end alle tænkelige børnekulturelle tilbud. Kvindehuset i Gothersgade og Grevinde Danner-projektet, med hvad det repræsenterer af erkendelse af værdinormer og problemløsninger, er kulturpolitisk langt vigtigere end et nyt kongeligt teater. Omvendt er sådan noget som adgangsbeholdning til de videregående uddannelser et kulturpolitisk tilbageskridt, som ikke kan opve-